Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 688 van 8 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Albanese nationaliteit, diende op 18 september 2023, een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 februari 2024 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat VIB kennelijk ongegrond. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad.

Op 26 maart 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (voor zijn echtgenote en hun minderjarig kind N.).
Bij arrest nr. 318 523 van 13 december 2024 bevestigde de Raad de ongegrondheidsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 17 december 2024 nam verweerder een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.
De arts-adviseur verleende op 16 december 2025 een medisch advies.

Op 7 januari 2026 nam verweerder een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 12 januari 2026 werd verzoeker, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : M. (…)
voornaam : R. (…)
geboortedatum : (…)1997
geboorteplaats : Elbasan
nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/02/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 13/12/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16/09/2023 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn 3 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
Gelet op het feit dat 2 kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote (wettelijk gehuwd) en hun 3 minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende op 27/03/2024 een aanvraag 9ter in, die op 07/01/2026 negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:
Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëelrisico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëelrisico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980
§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing is genomen in strijd met de fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient elke individuele bestuurshandeling op afdoende wijze gemotiveerd te worden, zodat de rechtsonderhorige de draagwijdte van de beslissing kan begrijpen en de rechterlijke controle mogelijk wordt gemaakt. Deze motivering moet niet alleen formeel aanwezig zijn, maar ook materieel correct, volledig en gebaseerd op een daadwerkelijk en zorgvuldig onderzoek van alle relevante elementen van het dossier.

n casu steunt de bestreden beslissing op een louter stereotiepe, algemene en abstracte motivering, die geen enkele weerspiegeling vormt van de concrete en uitzonderlijke situatie van verzoekende partij en zijn minderjarige kinderen. De beslissing had in nagenoeg identieke bewoordingen kunnen worden genomen ten aanzien van om het even welk gezin met minderjarige kinderen, hetgeen op zich reeds aantoont dat geen individuele beoordeling heeft plaatsgevonden.

Hoewel verwerende partij formeel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit geen enkel element van de bestreden beslissing dat een daadwerkelijke, concrete en zorgvuldige belangenafweging

werd verricht. De motivering beperkt zich tot de standaardoverweging dat het in het belang van de kinderen zou zijn om hun ouders te volgen bij een terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige analyse van de specifieke context van dit gezin.

Een dergelijke redenering miskent de draagwijdte van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dat niet toelaat het hoger belang van het kind te reduceren tot een loutere veronderstelling, maar een feitelijke en individuele beoordeling vereist, rekening houdend met alle relevante omstandigheden.

In het bijzonder werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de volgende essentiële elementen, die nochtans duidelijk uit het administratief dossier blijken en uitdrukkelijk onder de aandacht van verwerende partij werden gebracht:

– het feit dat drie minderjarige kinderen onder toezicht staan van de jeugdrechtbank, wat op zich reeds wijst op een door de gerechtelijke autoriteiten vastgestelde kwetsbare en verontrustende opvoedingssituatie;

– de onmiddellijke uitvoerbaarheid van de jeugdbeschermingsmaatregelen, waaruit volgt dat deze maatregelen dwingend en prioritair zijn en niet verenigbaar zijn met een plotse en gedwongen terugkeer;

– de noodzaak van continuïteit van jeugdhulpverlening in België, waarbij stabiliteit, opvolging en nabijheid van de betrokken diensten cruciale voorwaarden vormen voor het welzijn en de ontwikkeling van de minderjarigen;

– de medische kwetsbaarheid en blijvende zorgbehoefte van de minderjarige N. (...), die intensieve, gespecialiseerde en multidisciplinaire medische opvolging vereist;

– de uiterst korte uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, die elke reële mogelijkheid tot voorbereiding, afstemming met jeugdhulpinstanties of waarborging van medische continuïteit onmogelijk maakt.

Door deze elementen niet kenbaar, noch impliciet in de motivering te betrekken, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel miskend. Een bestuur dat nalaat alle relevante gegevens te verzamelen en te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, handelt onzorgvuldig en in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Een dergelijke motivering laat bovendien niet toe te controleren of verwerende partij daadwerkelijk alle belangen heeft afgewogen en of zij tot een redelijke en proportionele beslissing is gekomen. Dit ontneemt zowel verzoekende partij als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid tot een effectieve rechterlijke toetsing.

De bestreden beslissing is derhalve onvoldoende, ondeugdelijk en onzorgvuldig gemotiveerd en dient reeds om die reden te worden vernietigd.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis"

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privaatleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het

tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

In casu werd door verwerende partij geen belangenafweging verricht. In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer zij een bevel om het grondgebied te verlaten een belangenafweging te maken.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM (Boultif t. Zwitserland, 2001; Udeh t. Zwitserland, 2014) moeten overheden bij verwijderingsbesluiten de volgende elementen afwegen:

- *de duur van het verblijf in het gastland;*
- *de intensiteit van het gezinsleven;*
- *de ernst van de banden met het land van herkomst; - en de belangen van eventueel betrokken kinderen.*

Kortom verweerder voert geen concrete belangenafweging uit. Er wordt louter formeel gesteld dat de kinderen hun ouders kunnen volgen en dus de gezinskern behouden blijft. In realiteit gaat het om een fundamentele breuk in het leven van de minderjarige kinderen, met ernstige psychologische en educatieve gevolgen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn arresten Jeunesse t. Nederland en Butt t. Noorwegen dat het belang van het kind in dergelijke zaken doorslaggevend moet zijn. De overheid is verplicht om een "fair balance"-toets te verrichten tussen het migratiebelang en het belang van het kind. Die toets ontbreekt volledig in het bestreden besluit.

De stelling van verweerder dat kinderen altijd kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zonder verdere toetsing, gaat in tegen zowel artikel 74/13 Vw, artikel 3 IVRK als artikel 8 EVRM. Het recht op gezinsleven en het recht op menselijke waardigheid vereisen een evenwichtige en individuele beoordeling.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), dat rechtstreeks toepasselijk is in het Belgische rechtsbestel, bepaalt in artikel 3, §1 dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen […] de belangen van het kind de eerste overweging vormen." Dit beginsel is bindend voor de Belgische autoriteiten en veronderstelt een actieve, individuele afweging.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevestigt deze verplichting expliciet: bij het nemen van een beslissing tot verwijdering moet de overheid rekening houden met het hoger belang van het kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde herhaaldelijk dat deze belangenafweging niet mag worden herleid tot een formaliteit, maar een zorgvuldige, feitelijke analyse vereist van de concrete situatie van het kind.

Hoewel de bestreden beslissing formeel wettig is en een legitiem doel nastreeft, ontbreekt in casu elke daadwerkelijke proportionaliteitstoets. Verwerende partij heeft nagelaten om concreet te onderzoeken of de inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en zijn minderjarige kinderen noodzakelijk en evenredig is in het licht van hun specifieke situatie.

De motivering beperkt zich tot de abstracte vaststelling dat de gezinskern behouden blijft indien de kinderen hun ouders volgen bij terugkeer. Deze louter formele benadering volstaat niet en miskent de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat vereist dat rekening wordt gehouden met alle relevante individuele omstandigheden, in het bijzonder wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn.

In dit dossier zijn meerdere elementen aanwezig die als uitzonderlijke omstandigheden moeten worden aangemerkt en die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om het gezinsleven te eerbiedigen en te beschermen:

– het bestaan van lopende jeugdbeschermingsmaatregelen, opgelegd door de jeugdrechtbank en onmiddellijk uitvoerbaar verklaard, wat impliceert dat de Belgische autoriteiten zelf hebben geoordeeld dat maatschappelijke tussenkomst en continuïteit van begeleiding noodzakelijk zijn;

– de ernstige medische kwetsbaarheid van de minderjarige N. (…), die afhankelijk is van gespecialiseerde, multidisciplinaire en continue medische opvolging in België;

– de afhankelijkheid van het gezin van gespecialiseerde begeleiding en ondersteuning door Belgische instanties, zowel op medisch als op psychosociaal vlak;

– de nood aan stabiliteit en rechtszekerheid voor de minderjarige kinderen, die zich in een kwetsbare ontwikkelingsfase bevinden.

Deze elementen vergen een verhoogde zorgvuldigheid en maken dat een verwijderingsmaatregel slechts kan worden verantwoord indien zij berust op een bijzonder grondige en evenwichtige belangenafweging. Een dergelijke afweging ontbreekt volledig in de bestreden beslissing.

Daarenboven voorziet verwerende partij in de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen een uiterst korte termijn, waardoor het gezinsleven abrupt en ingrijpend wordt verstoord. Deze korte termijn maakt elke realistische mogelijkheid tot voorbereiding, overleg met jeugdhulpinstanties of waarborging van medische continuïteit onmogelijk en versterkt het disproportionele karakter van de inmenging.

Door geen rekening te houden met deze essentiële elementen en door het gezinsleven van verzoekende partij en zijn kinderen ondergeschikt te maken aan een louter abstract migratiebelang, heeft verwerende partij artikel 8 EVRM geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid om, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt een uitdrukkelijke verankering in het nationale recht van het kinderrechtenbeginsel zoals opgenomen in artikel 3, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen het belang van het kind een eerste overweging moet zijn.

Dit beginsel is niet louter programmatich of declaratoir, maar schept een concrete onderzoeksplicht voor de overheid: het hoger belang van het kind moet worden geïdentificeerd, afgewogen en in de motivering kenbaar gemaakt. De beoordeling dient individueel en feitelijk te gebeuren, in het licht van de concrete situatie van elk betrokken kind.

In casu werd het hoger belang van de minderjarige kinderen herleid tot een loutere formaliteit. De bestreden beslissing vertrekt van de abstracte veronderstelling dat kinderen steeds hun ouders kunnen volgen, zonder onderzoek naar de concrete gevolgen van een gedwongen terugkeer.

Een dergelijke benadering miskent volledig dat het hoger belang van het kind niet kan worden gelijkgesteld met het behoud van de gezinskern in louter geografische zin. Het gaat om een inhoudelijke toets die rekening houdt met onder meer de nood aan stabiliteit, veiligheid, ontwikkeling, continuïteit van zorg en begeleiding, en de reële impact van ontworteling.

Meer bepaald heeft verwerende partij nagelaten om rekening te houden met de volgende doorslaggevende elementen:

– De minderjarigen staan onder gerechtelijk toezicht. De jeugdrechtbank heeft ten aanzien van de 3 kinderen lopende beschermingsmaatregelen opgelegd, die onmiddellijk uitvoerbaar werden verklaard. Dit impliceert dat een Belgische rechter na beoordeling van de concrete omstandigheden heeft geoordeeld dat maatschappelijke tussenkomst en opvolging noodzakelijk zijn om het welzijn van de kinderen te waarborgen.

– De jeugdrechtbank oordeelde uitdrukkelijk dat verdere begeleiding maatschappelijk noodzakelijk is. Deze vaststelling is per definitie relevant voor de toepassing van artikel 74/13 Vw, aangezien zij rechtstreeks betrekking heeft op de bescherming en ontwikkeling van de minderjarigen.

– De opgelegde maatregelen zijn niet verenigbaar met een onmiddellijke terugkeer naar Albanië. Een gedwongen verwijdering binnen een korte termijn maakt de uitvoering van de jeugdbeschermingsmaatregelen feitelijk onmogelijk. Er wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht hoe toezicht, begeleiding en rapportering nog zouden kunnen plaatsvinden na vertrek, noch of een gelijkwaardige beschermingscontinuïteit kan worden gegarandeerd.

– De kinderen bevinden zich in een kwetsbare ontwikkelingsfase waarin stabiliteit en continuïteit essentieel zijn. Dit geldt des te meer in een context van gerechtelijk toezicht en bijzondere zorgnoden. De bestreden beslissing onderzoekt niet welke gevolgen een plotse ontworteling heeft voor hun emotionele veiligheid, ontwikkeling en welzijn.

Door deze elementen niet te identificeren, niet te analyseren en niet te betrekken in de beslissing, heeft verwerende partij artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden, evenals artikel 3 IVRK.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het hoger belang van het kind niet mag worden herleid tot een standaardformule, maar een concrete, feitelijke en individuele analyse vereist. Een loutere verwijzing naar het "meegaan met de ouders" volstaat niet. In casu ontbreekt deze analyse volledig, zodat de bestreden beslissing niet kan standhouden.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt het onder alle omstandigheden terugsturen van een persoon naar een land waar zij blootgesteld dreigt te worden aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen.

In casu brengt de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, wat betreft de minderjarige N. (...), een dergelijk reëel risico met zich mee.

N. (...) lijdt aan meerdere ernstige en chronische aandoeningen, waaronder trisomie 21, diabetes mellitus type 1 en de ziekte van Hashimoto. Deze aandoeningen vereisen een continue, gespecialiseerde en multidisciplinaire medische opvolging, alsook een stabiele omgeving waarin medische, sociale en pedagogische ondersteuning op elkaar zijn afgestemd.

De stopzetting of ernstige verstoring van deze gespecialiseerde medische opvolging, in combinatie met zijn mentale en fysieke kwetsbaarheid, kan ernstige en mogelijk onomkeerbare gevolgen hebben voor zijn gezondheid, ontwikkeling en levenskwaliteit. Voor een minderjarig kind met een dergelijke kwetsbaarheid kan een abrupte onderbreking van zorg leiden tot acute medische complicaties, regressie in ontwikkeling en aanzienlijke psychische ontregeling.

Verwerende partij heeft evenwel nagelaten om deze risico's individueel, concreet en actueel te onderzoeken. De bestreden beslissing bevat geen enkele analyse van:

– de specifieke medische noden van N. (...);

– de mate waarin gespecialiseerde zorg en medicamenteuze opvolging in het land van herkomst daadwerkelijk toegankelijk en continu beschikbaar zouden zijn;

– de impact van een gedwongen en haastige terugkeer op de fysieke en mentale gezondheid van een minderjarige met een zware beperking;

– de gevolgen van het wegvallen van het bestaande medische en ondersteunende zorgnetwerk in België.

Door deze essentiële elementen niet te onderzoeken, heeft verwerende partij haar positieve verplichtingen onder artikel 3 EVRM miskend. Deze positieve verplichtingen houden in dat de overheid zich ervan moet vergewissen dat haar handelen geen personen blootstelt aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 EVRM, ook wanneer het risico indirect voortvloeit uit de gevolgen van een verwijderingsmaatregel.

In het bijzonder bij minderjarigen en personen met een ernstige handicap rust op de overheid een verhoogde zorgvuldigheidsplicht. Het louter verwijzen naar de formele mogelijkheid van medische zorg in het land van herkomst volstaat niet; vereist is een grondige en geïndividualiseerde beoordeling van de reële toegankelijkheid, continuïteit en geschiktheid van die zorg.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen zonder deze toetsing en zonder garanties omtrent de voortzetting van de noodzakelijke medische zorg, stelt verwerende partij de minderjarige N. (...) bloot aan een situatie die kan worden gekwalificeerd als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 3 EVRM en kan om die reden niet in stand blijven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante feiten en belangen te verzamelen, te onderzoeken en in onderlinge samenhang te beoordelen. Dit beginsel geldt in het bijzonder wanneer een beslissing diepgaande gevolgen heeft voor minderjarigen en raakt aan lopende gerechtelijke maatregelen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen zonder enige afstemming of coördinatie met de jeugdrechtbank die bevoegd is voor de bescherming van de betrokken minderjarigen, noch met de betrokken jeugdhulp- en begeleidingsinstanties die instaan voor de uitvoering van de opgelegde maatregelen.

Uit de vonnissen van de jeugdrechtbank blijkt nochtans ondubbelzinnig dat ten aanzien van de minderjarigen lopende jeugdbeschermingsmaatregelen van kracht zijn, die onmiddellijk uitvoerbaar werden verklaard en die precies tot doel hebben de veiligheid, ontwikkeling en het welzijn van de kinderen te waarborgen. Deze maatregelen veronderstellen noodzakelijkerwijze een territoriale aanwezigheid in België, alsook de continue betrokkenheid van Belgische hulpverlenings- en toezichtsinstanties.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen zonder rekening te houden met deze gerechtelijke context, maakt verwerende partij de uitvoering van de opgelegde beschermingsmaatregelen feitelijk onmogelijk. De bestreden beslissing ondergraaft aldus rechtstreeks de werking en de doeltreffendheid van rechterlijke beslissingen die genomen werden in het hoger belang van de minderjarigen.

Een dergelijk optreden getuigt van een kennelijk onzorgvuldig bestuursoptreden. Van een zorgvuldig handelende overheid mag immers worden verwacht dat zij haar beslissingen afstemt op bestaande gerechtelijke beslissingen, dan wel minstens motiveert waarom en op welke wijze deze beslissingen kunnen worden verzoend.

In casu ontbreekt elke motivering omtrent:

– de verenigbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met de lopende jeugdbeschermingsmaatregelen;

– de mogelijkheid tot voortzetting van toezicht, begeleiding en rapportering na een eventuele verwijdering;

– de gevolgen van de verwijdering voor de bescherming en ontwikkeling van de minderjarigen.
Door deze essentiële vragen onbeantwoord te laten, miskent verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook het beginsel van loyale samenwerking tussen administratieve en gerechtelijke instanties.

De overheid kan niet enerzijds erkennen via de jeugdrechtbank dat de bescherming van minderjarigen een maatschappelijke tussenkomst en gerechtelijk toezicht vereist, en anderzijds een administratieve maatregel nemen die deze bescherming illusoir en onuitvoerbaar maakt.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen zonder de vereiste zorgvuldigheid en dient ook om die reden te worden vernietigd.

De bestreden beslissing werd genomen met veronachtzaming van het hoger belang van de kinderen, zonder enige concrete motivering, zonder voorafgaand gehoor, en zonder onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst. De verplichtingen van artikel 74/13 en 74/16 Vw werden geschonden, evenals artikel 3 en 8 EVRM en artikel 3 IVRK.

Kortom, uit het bevel om het grondgebied te verlaten kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3 en 8 EVRM verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3, 6 en 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

Dat het opleggen van het bevel om een grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is. Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond, en dient tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten te leiden."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3, §,1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de bij artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn, hetgeen niet door hem wordt betwist. Er werd verder verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 14 februari 2024 waarbij zijn VIB kennelijk ongegrond verklaard werd en naar het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande d.d. 13 december 2024.

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing ook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert verweerder uitgebreid aangaande het gezinsleven, het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze naar recht en feiten gemotiveerd is en in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden betreft het hier geenszins algemene overwegingen die op een der welke zaak van toepassing zouden kunnen zijn.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift de vonnissen (d.d. 16.10.2025) en een beschikking (d.d. 7.8.2025) van de jeugdrechtbank toevoegt waarin staat dat de kinderen N. en R. werden toevertrouwd aan een pleeggezin voor één jaar en L. onder toezicht staat van de sociale dienst voor één jaar en hij aanstipt dat verweerder hier geen rekening mee gehouden heeft, merkt de Raad op dat deze informatie niet in het administratief dossier terug te vinden is, waardoor het bestuur er ook geen rekening mee kon houden.

De Raad oefent slechts een wettigheidstoezicht uit en dient zich hiervoor te plaatsen op het ogenblik dat het bestuur de bestreden beslissing genomen heeft. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij rekening houden met stukken die niet aan het bestuur bekend waren. De Raad mag deze stukken geenszins zelf gaan beoordelen.

Wat betreft de medische situatie van zijn minderjarig kind N., gaat verzoeker er met zijn betoog volledig aan voorbij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische reden voor zijn kind ongegrond werd verklaard. De arts-adviseur verwees in zijn medisch advies naar het familiaal netwerk in Albanië en ook dat: *“Professionele zorg en begeleiding kunnen zeker geboden worden in ambulante setting, eventueel met ondersteuning van een verpleegkundige aan huis. Zo nodig/gewenst is er de mogelijkheid in het land van herkomst tot opvang overdag. Permanente opname is gezien de vele andere, minder ingrijpende ondersteuning geen noodzakelijke zorg.”* Deze motieven zijn reeds aan verzoeker bekend daar deze beslissing hem ter kennis werd gebracht. Zodoende kon verweerder zich in de bestreden beslissing beperken tot een verwijzing naar deze beslissing.

Wat betreft de termijn om het grondgebied te verlaten dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat hem een termijn van zes dagen wordt toegekend. Verzoeker toont niet aan

waarom deze termijn niet zou volstaan. Bovendien wordt in de besteden beslissing ook gewag gemaakt van de wettelijke mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat het hele gezin, onder een bijlage 13quinquies, bevolen wordt om het grondgebied te verlaten waardoor zij aldus niet van elkaar gescheiden zullen worden. Waar verzoeker lijkt aan te geven dat het niet in het hoger belang is van de kinderen om hun ouders te volgen dient er nogmaals op gewezen te worden dat verwerende partij bij de belangenafweging enkel rekening kon houden met de gegevens die haar bekend waren en dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats te stellen van het bestuur.

Een schendig van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aan aangezien de adequate behandeling en opvolging voor zijn echtgenote en hun minderjarig kind beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Dit werd reeds vastgesteld in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Deze beslissing is inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt nu duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven, met de medische situatie en met het hoger belang van het kind.

Een schending van de aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU